

KARTA WARSZAWSKA 2026

Dokument programowy środowiska architektów, wypracowany podczas
Kongresu Architektury Polskiej.
„Przestrzeń – wartość i odpowiedzialność”

Warszawa, Muzeum Historii Polski, 15 maja 2026 r.

W obliczu wyzwań demograficznych, klimatycznych i zdrowotnych krajobraz, jakość przestrzeni – architektura i urbanistyka – muszą stać się jednym z istotnych narzędzi budowania ładu społecznego, odporności i tożsamości państwa oraz jakości życia obywateli. Przestrzeń Państwa Polskiego jest unikalną wartością publiczną. Niniejsza Karta to głos wszystkich środowisk zawodowych, tworzących architekturę – architektów, urbanistów, architektów krajobrazu i architektów wnętrz – które odpowiedzialnie współuczestniczą w kreowaniu dobrostanu obywateli. Dążymy do wzmacniania kapitału społecznego dzięki włączaniu mieszkańców oraz użytkowników przestrzeni w proces społecznej partycypacji, realnie zmieniającej obraz ulicy, dzielnicy, miasta i kraju. Wspieramy podejmowanie wyborów służących zdrowiu fizycznemu, psychicznemu, a także relacji mieszkańców poprzez podnoszenie jakości środowiska życia Polek i Polaków. Czerpiąc z dorobku Polskiej Rady Architektury, określamy założenia, które powinny stać się filarami merytorycznymi Polityki Architektonicznej Państwa, niezbędnej do budowy Polski bezpiecznej, zdrowej, dostępnej, pięknej i szanującej swoją tożsamość kulturową.

1. PRZESTRZEŃ ZBUDOWANA

Ład przestrzenny w Polsce nie powinien być rozumiany jedynie przez pryzmat estetyki. Powinien również stanowić jedno z kluczowych wyzwań społecznych, gospodarczych oraz środowiskowych.

Dobre mieszkalnictwo jest wynikiem świadomej i odpowiedzialnej polityki przestrzennej. Dostępność mieszkań nie stanowi wyłącznie problemu ekonomicznego. To kwestia stabilności społecznej państwa, przenosząca dyskusję z dziedziny rynku nieruchomości do poziomu strategicznego myślenia o przyszłości kraju.

Degradacja standardów zamieszkiwania, brak standardów urbanistycznych, chaos przestrzenny, nadmierna intensyfikacja zabudowy nie są wyborem projektowym. To odpowiedź rynku na systemową próżnię. Potrzebujemy skutecznych narzędzi dla urbanistyki operacyjnej, które w sposób zrozumiały i czytelny przedstawiają realną wizję przekształceń.

• Budynki publiczne jako architektura wspólnoty

Szkoły, biblioteki, instytucje nauki, administracji, sądownictwa, zdrowia, opieki, sportu i kultury są podstawową infrastrukturą społeczeństwa demokratycznego. Ich jakość, dostępność i obecność w strukturze miast, miasteczek oraz gmin powinny być traktowane jako strategiczne zadanie państwa i samorządu, równorzędne wobec polityki mieszkaniowej. Szpitale i inne obiekty ochrony zdrowia, podobnie jak szkoły, sądy, biblioteki czy domy kultury, są nie tylko miejscami świadczenia usług publicznych, lecz także przestrzeniami, w których ujawnia się jakość państwa, poziom troski o obywatela i kultura życia wspólnego. Miasto nie

może być rozumiane jako suma mieszkań, lecz jako struktura instytucji, przestrzeni wspólnych i miejsc, w których społeczeństwo uczy się być wspólnotą.

- **Mieszkania jako priorytet inwestycyjny**

W celu ukrócenia patologii w budownictwie mieszkaniowym oraz przeciwdziałania kryzysowi mieszkaniowemu tereny mieszkaniowe w granicach istniejących miast należy traktować jako priorytet inwestycyjny państwa.

- **Mieszkania i budowanie wspólnot**

Niekontrolowane wprowadzanie anonimowego najmu krótkoterminowego w istniejące wspólnoty mieszkańców należy traktować jako nadużycie prawa własności i poważne źródło patologii w budownictwie mieszkaniowym oraz jako jeden z ekonomicznych mechanizmów kryzysu mieszkaniowego.

- **Strategiczna rewitalizacja pustostanów**

Należy wdrożyć krajowy program rewitalizacji pustostanów, traktujący je jako zasób strategiczny, a nie statystyczny margines.

- **Infrastruktura społeczna jako standard**

Do obowiązującego prawa należy wprowadzić wymogi dotyczące infrastruktury społecznej jako integralnej części każdego nowego zespołu mieszkaniowego. Zarówno w istniejących, jak i w nowych zespołach mieszkaniowych należy zapewnić odpowiedni dostęp do infrastruktury społecznej, zieleni, usług publicznych i przestrzeni wspólnych jako integralnych elementów jakościowego środowiska życia.

- **Harmonia zamiast biurokracji**

W systemie planowania należy zrównoważyć technokratyczne procedury i przywrócić czytelne parametry form zabudowy – w celu uzyskania struktury ulicznej miast, zwartej, foremnej, harmonijnej i „zielonej” tkanki miejskiej oraz spójności przestrzennej terenów wiejskich i krajobrazu otwartego.

- **Urbanistyka realna i wykonalna**

W systemie planowania przestrzennego należy wprowadzać skuteczne narzędzia urbanistyczne, spójne z realiami technicznymi i rynkowymi, gwarantujące połączenie wizji z procesem realizacji.

2. ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Dobrze zaprojektowana przestrzeń jest nie tylko wartością kulturową, ale także skuteczną formą profilaktyki zdrowotnej, integracji społecznej i adaptacji do zmian klimatu. Rola architekta w procesie decyzyjnym państwa powinna być ważnym ogniwem interdyscyplinarnej współpracy oraz zmienić funkcję z doradczą na sprawczą – ponieważ od jakości przestrzeni naszych miast i troski o krajobraz zależy to, czy jako społeczeństwo będziemy zdrowi, zintegrowani i odporni na nadchodzące kryzysy klimatyczne.

- **Architektura wynikająca z wiedzy**

Projektowanie obiektów musi wynikać z aktualnej wiedzy potwierdzonej badaniami naukowymi, dotyczącej wpływu przestrzeni na psychiczny i fizyczny dobrostan użytkownika.

- **Inwestor jako partner w gwarantowaniu jakości przestrzeni**

Systemy partycypacji finansowej inwestorów muszą być narzędziem gwarantującym wysoką jakość przestrzeni publicznych i infrastruktury społecznej, a samorządy – aktywnym partnerem w egzekwowaniu tej jakości.

- **Zarządzanie cyklem życia budynku**

Zwiększenie wymagań użytkowych i technicznych kształtowanej przestrzeni oraz stosowanych materiałów musi wynikać z odpowiedzialnego gospodarowania istniejącymi zasobami, promowania możliwości ich adaptacji i ponownego wykorzystania przez kolejne pokolenia oraz oceny w całym cyklu życia, a nie tylko w momencie oddania do użytkowania.

- **Synergia innowacji i polityki**

Aby innowacyjne budownictwo i technologie mogły stać się standardem dostępnym dla masowego odbiorcy, muszą być nie tylko zasadne, lecz także ściśle powiązane z krajową polityką gospodarczą. Właśnie to zapewni ich dostępność wszystkim grupom społecznym z obszarów miejskich i pozamiejskich.

3. KRAJOBRAZ, DZIEDZICTWO I TOŻSAMOŚĆ

Dziedzictwo kulturowe zapisane w krajobrazie i architekturze stanowi ważny element budowania tożsamości oraz ciągłości kulturowej. Bez reformy prawa, a także współpracy architektów, urbanistów, architektów krajobrazu, konserwatorów, historyków sztuki, archeologów, samorządowców, inwestorów i społeczności lokalnych – użytkowników zabytkowych obiektów – ich ochrona pozostanie pozorna.

Architektura współczesna powinna wspierać proces nadawania nowych funkcji i znaczeń historycznym obiektom, z poszanowaniem ich wartości kulturowych. Należy dążyć do zmiany postrzegania działalności architektów, urbanistów i architektów krajobrazu, tak aby kojarzyła się nie z zagrożeniem dla obiektów zabytkowych, ale z pracą profesjonalistów, w tym również uczestników procesu wartościowania zabytkowej substancji, zdolnych do kreowania w historycznej zabudowie „nowego życia”, które łączy historię z teraźniejszością i przyszłością.

- **Zabytek jako cenne dziedzictwo i bezpieczna inwestycja**

Państwo musi tworzyć system wsparcia, zachęt, w tym również finansowych, i wytyczać jasną ścieżkę inwestycyjną, w której ochrona oraz ewentualna bezpieczna transformacja zabytku jest przewidywalnym procesem biznesowym, zachęcającym do modernizacji i rewitalizacji, a nie biurokratycznym ryzykiem i barierą administracyjną.

- **Elastyczność techniczna zamiast sztywnych norm**

Przepisy techniczno-budowlane muszą uwzględniać specyfikę obiektów historycznych. Zabytek nie może być zakładnikiem norm opracowywanych dla współczesnych budynków. Ochrona substancji historycznej wymaga racjonalnych i elastycznych przepisów.

- **Ratujmy tożsamość: ochrona dóbr kultury współczesnej**

Krajobraz, urbanistyka i architektura jako unikalne wartości tożsamościowe nie są związane z żadnym okresem historycznym. Data powstania nie determinuje wartości przestrzeni. Doktryna ochrony dóbr nieruchomości, z jej – niewynikającym z wiedzy o wartościach – podziałem na zabytki i architekturę współczesną, wymaga zmiany. Dzisiejsza architektura współczesna to przyszłe zabytki kultury. Konieczne jest pilne uregulowanie statusu dóbr

kultury współczesnej, stworzenie jasnych procedur ich identyfikacji i ochrony. Brak takich procedur może nieuchronnie prowadzić do nieodwracalnej utraty ważnych obiektów, świadczących o naszej tożsamości i ciągłości kulturowej polskich miast, szczególnie w okresie powojennym.

4. EDUKACJA

Nie zbudujemy nowoczesnego państwa o wysokich standardach ładu przestrzennego, piękna i kultury użytkowania terenów bez społeczeństwa świadomego znaczenia jakości przestrzeni, w której żyje. Edukacja w zakresie krajobrazu, urbanistyki, architektury to inwestycja w rozwój gospodarczy. Architekci i urbaniści muszą pełnić funkcję edukatorów w tworzonych przez państwo systemowych ramach – od szkoły podstawowej po szkolnictwo wyższe i edukację dorosłych.

Państwo powinno otoczyć edukację architektów, urbanistów oraz architektów krajobrazu szczególną troską, zapewniając warunki do prowadzenia wysokiej jakości kształcenia akademickiego.

Dobrze zaprojektowana przestrzeń to zdrowsze społeczeństwo, mniejsze koszty infrastrukturalne i wyższa jakość życia, co dla państwa powinno stanowić priorytet.

- **Edukacja przestrzenna – krajobrazowa i architektoniczna – jako element świadomości społecznej**

Musimy uczyć się wraz ze społeczeństwem „czytać” przestrzeń i rozumieć znaczenie jej jakości, tak jak wszyscy nauczyliśmy się rozumienia znaczenia ekologii. Powinniśmy przenosić środek ciężkości z „co projektować” na „po co projektować” – dla jakich potrzeb i wartości. Szczególną ofertę edukacyjną należy złożyć działaczom samorządowym wszystkich szczebli, ponieważ to oni podejmują kluczowe decyzje o kształcie miast i jakości przestrzeni poza nimi.

- **Architekt mediatorem i słuchaczem**

Współczesny architekt, proponując rozwiązania w skali urbanistycznej, architektonicznej, krajobrazowej i w zakresie architektury wnętrz, musi słuchać różnorodnych grup społecznych oraz z nimi rozmawiać. Powinien operować wieloma formami komunikacji, a także rozumiały językiem opartym na faktach i wartościach. Kompetencje miękkie i mediacja muszą stać się ważnym elementem kształcenia zawodowego.

- **Architekt liderem procesów społecznych**

Architekt i architekt krajobrazu muszą być dzisiaj liderami dialogu społecznego i ekspertami w sprawach urbanistyki. Ich rolą jest zrozumienie procesów społecznych oraz gotowość do rozwiązywania współczesnych problemów związanych ze środowiskiem życia człowieka. Kształcenie osób przygotowujących się do wykonywania tych zawodów ma zatem charakter szczególny – łączy wiedzę techniczną, humanistyczną, społeczną, przyrodniczą i artystyczną oraz rozwija rozumienie relacji między człowiekiem, środowiskiem i kulturą. Zarówno dziś, jak i w przyszłości musi to stanowić podstawę kształcenia zawodowego.

- **Edukacja szkolna: kształtowanie świadomości i odpowiedzialności za otoczenie**

Wprowadzenie do szkół lekcji o krajobrazie, urbanistyce, architekturze, estetyce i architekturze wnętrz jako wiedzy o środowisku człowieka to konieczność. Musimy – wraz z dziećmi i młodzieżą – badać wpływ otoczenia na samopoczucie i uwrażliwiać na branie odpowiedzialności za przestrzeń własną i wspólną. Należy rozwijać społeczną świadomość jakości przestrzeni, kultury jej użytkowania, piękna otoczenia, dostępności i integracji społecznej jako wartości środowiska człowieka, na równi z ekologią.

- **Edukacja profesjonalna, zawodowa**

Architektura krajobrazu, urbanistyka, architektura i architektura wnętrz to sztuki przekształcania przestrzeni. Kształcenie profesjonalnych kadr powinno łączyć domeny nauk technicznych, humanistycznych i artystycznych w taki sposób, aby ich teoretyczne fundamenty umożliwiały opisanie wspólnych celów, za każdym razem prowadzących ku zaawansowaniu kultury przestrzennej.

Niezbędne jest też łączenie teorii i praktyki wykonywania tych zawodów oraz wdrażanie pracy w zespołach. Absolwenci wyższych uczelni na kierunkach przekształcania przestrzeni muszą mieć dostęp do warsztatu projektowo-realizacyjnego konserwatorów i współczesnej architektury.

Niezbędne jest także stworzenie spójnego systemu uczenia się przez całe życie, wspierającego aktualizację kompetencji i rozwój zawodowy w obliczu zmian technologicznych, społecznych, klimatycznych oraz gospodarczych.

5. PARTYCYPACJA SPOŁECZNA

Krajobraz, urbanistyka i architektura są dobrem publicznym. Tylko realny wpływ obywateli na kształt ich otoczenia buduje poczucie odpowiedzialności za przestrzeń wspólną. Dialog społeczny wymaga jasnego i zrozumiałego języka komunikacji.

Przekształcanie krajobrazu, urbanistyka i architektura tworzone w dialogu ze społeczeństwem przestają być „obce” i zmieniają się – w sposób odczuwalny przez obywateli – w dobro wspólne. Jest to fundament trwałości oraz jakości krajobrazu i środowiska zbudowanego. Użytkownicy są źródłem wiedzy o relacji z ich otoczeniem. Jasno przeprowadzona interdyscyplinarna partycypacja umożliwia diagnozę potrzeb oraz sprzyja płynnemu przebiegowi procesów planistycznych i projektowych.

Dla skutecznego dialogu konieczne jest odejście od użycia w dokumentach planistycznych hermetycznego żargonu prawnotechnicznego na rzecz sposobów komunikacji zrozumiałej dla wszystkich, szczególnie prowadzonej w trójwymiarowym układzie przestrzennym.

- **Dwuetapowa partycypacja jako standard prawny**

Konieczne jest uwzględnianie współdziałania w planowaniu – w formie konsultacji – we wczesnych fazach procesu inwestycyjnego. Proces partycypacyjny powinien obejmować zarówno etap rozpoznania potrzeb, odczuć i opinii mieszkańców oraz przyszłych użytkowników, jak i etap dialogu – odniesienia się do zgłaszanych uwag. Należy dążyć do przedstawiania nie tylko koncepcji urbanistyczno-architektonicznej, ale także skutków decyzji w czasie.

- **Makieta i model przestrzenny językiem dialogu**

Należy uzupełnić lukę pomiędzy abstrakcyjną i normatywną skalą urbanistyczną planów miejscowych a szczegółową skalą architektoniczną projektu budowlanego, szczególnie w obszarach realizacji inwestycji publicznych, programów rewitalizacji czy publicznych programów mieszkaniowych. Koncepcje urbanistyczno-architektoniczne i modele przestrzenne, a także makiety, w dialogu społecznym powinny stać się standardowym narzędziem komunikacji w procesach planistycznych i inwestycyjnych. Poprzez współdziałanie ekspertów powinny stać się etapem diagnozy realnych potrzeb infrastruktury społecznej i technicznej oraz wypełnienia zobowiązań wynikających z partycypacji społecznej.

Należy wdrażać różnorodne metody komunikacji, wykorzystujące tekst i obraz, wizualizację, animację lub prototyp, tak aby język był czytelny i dostępny dla wszystkich grup społecznych.

6. INWESTYCJE PUBLICZNE

Jakość krajobrazu, urbanistyki, architektury i architektury wnętrz jest dobrem publicznym, a jej ochrona w procesie zamówień stanowi wyraz najwyższej odpowiedzialności państwa wobec obywateli. Fundamentem odpowiedzialnego państwa jest dbałość o jakość przestrzeni, w której żyją jego obywatele. System zamówień publicznych musi przestać być mechanizmem kupowania najtańszych usług i stać się narzędziem pozyskiwania najlepszych rozwiązań. Państwo w sferze SZTUK kształtowania krajobrazu, urbanistyki, architektury i architektury wnętrz musi pełnić funkcję MECENASA.

- **Jakość i cykl życia budynku zamiast najniższej ceny**

Musi ulec zmianie paradygmat w zamówieniach publicznych, mówiący o „cenie jako jedynym kryterium wyboru”. Dominującym kryterium wyboru projektu muszą stać się jakość i koszt cyklu życia obiektu, a nie najniższa cena projektu i realizacji. Projektowanie krajobrazu, urbanistyki, architektury i architektury wnętrz to obszar zamówień na usługi intelektualne.

- **Zarządzanie prawami autorskimi**

Projekt architektoniczny, architektoniczno-urbanistyczny jest wartością intelektualną. W świetle prawa stanowi on dobro niematerialne i podlega pełnej ochronie prawnej jako przejaw osobistej twórczości człowieka. Należy dążyć do przejęcia przez środowisko architektów i urbanistów zbiorowego zarządzania autorskimi prawami majątkowymi, w tym 1% realnej wartości inwestycji za koncepcję architektoniczno-urbanistyczną i 1% realnej wartości inwestycji za nadzór autorski nad realizacją przestrzeni publicznej lub obiektu.

- **Konkurs architektoniczny standardem transparentności i jakości**

Konkurs architektoniczny, w szczególności dwuetapowy, to najlepsza procedura, która pozwala na merytoryczne porównanie jakości, a nie tylko ceny. Jest to najbardziej demokratyczny i transparentny sposób wydatkowania środków publicznych, gwarantujący społeczeństwu wybór najlepszego rozwiązania publicznych zadań inwestycyjnych. Dwuetapowość konkursu prowadzi do sprawiedliwszego i bardziej racjonalnego wykorzystania pracy i zasobów architektów.

- **Niezależność architekta – twórcy w zakresie urbanistyki, architektury, krajobrazu oraz wnętrz – gwarancją jakości**

Bezpośrednia współpraca zamawiającego z architektem krajobrazu, urbanistą, architektem i architektem wnętrz, we wszystkich fazach realizacji, to warunek konieczny do utrzymania kontroli nad jakością projektu. Model, w którym architekt jest zależny od wykonawcy budowlanego, prowadzi do niebezpiecznych kompromisów kosztem trwałości, funkcjonalności, wydatków na eksploatację, piękna przestrzeni i obiektów publicznych.

- **Inwestycje publiczne dla pokoleń, nie na kadencje**

Inwestycje publiczne powinny być realizowane w perspektywie dziesięcioleci lub nawet setek lat użytkowania, a nie jednej kadencji czy roku budżetowego. Modelowy proces inwestycyjny, wynikający z wysokich standardów projektowych, oznacza oszczędność w przyszłej eksploatacji i budowę kapitału kulturowego kraju.

7. KOMPETENCJE

Zawody architekta i urbanisty wymagają najwyższych standardów kształcenia, stanowią legislacyjny fundament działania państwa w sferze jakości życia społeczeństwa, jego tożsamości, kultury, techniki,

nauki oraz sztuki w zakresie architektury i urbanistyki. Są podstawą kompetencyjną polityki architektonicznej. Zasady wykonywania wolnych zawodów architekta i urbanisty, a także podstawy funkcjonowania samorządu skupiającego osoby pracujące w tych zawodach, wymagają właściwych regulacji, które uczynią te profesje odrębnymi i zdefiniowanymi ustawowo.

Konieczność ta wynika nie tylko z wykonywanych dotychczas zadań, ale również z rosnącej roli architektów i urbanistów jako koordynatorów procesów w skali miejskiej i regionalnej, doradców ds. zrównoważonego rozwoju, a także edukatorów i negocjatorów społecznych.

- **Architekt rzecznikiem interesu publicznego**

Konieczne jest systemowe umocowanie zawodu architekta-urbanisty w procesach decyzyjnych państwa i samorządu. Architekt-urbanista jako pełnomocnik inwestora musi być jednocześnie rzecznikiem interesu publicznego i mediatorem, który przekłada skomplikowany język urbanistyki i architektury na zrozumiałą dla obywatela wizję wspólnego dobra.

- **Samorzady jako inwestorzy z wizją**

Konieczne jest tworzenie mechanizmów (prawnych, finansowych i doradczych), które umożliwią lokalnym samorządom realizację ambitnych projektów publicznych, budujących dumę i tożsamość mieszkańców.

- **Architekt miasta bezpiecznikiem jakości życia**

Silna, merytoryczna i niezależna rola architekta w strukturach samorządowych jest ważnym elementem systemu. Przywrócenie roli architektów miasta, gminy, województwa czy niezależnych gremiów eksperckich to nie walka o przywileje zawodowe, ale troska o wspólne dobro i jakość życia każdego obywatela.

- **Służby konserwatorskie bazujące na wiedzy, nie na arbitralności**

Działania służb konserwatorskich powinny opierać się w równym stopniu na wiedzy w zakresie ochrony zabytków oraz w dziedzinach architektury i techniki. Postulujemy poszerzenie w tym obszarze kompetencji eksperckich rad konserwatorskich, które zastąpią arbitralność urzędniczą merytorycznym dialogiem z projektantem.

- **Wpływ na orzecznictwo sądów powszechnych**

Polska jest demokratycznym państwem prawa. Decydującą rolę w kształtowaniu otoczenia prawnego w procesach przekształcania przestrzeni mają wyroki sądów powszechnych. Utrwalony pozytywistyczny model prymatu prawa własności i wyrokowania na wszystkich szczeblach na podstawie „wykładni językowej”, a nie opinii ekspertów w dziedzinie urbanistyki i architektury, doprowadził do wypaczenia podstawowych pojęć: dobro wspólne, ład przestrzenny, harmonia kompozycyjna, piękno krajobrazu czy intensywność zabudowy. Tylko dialog ze środowiskiem prawników może odwrócić tę tendencję.

8. ARCHITEKTURA I URBANISTYKA JAKO FUNDAMENT ŁADU PAŃSTWOWEGO

Polityka Architektoniczna Państwa jest formą umowy społecznej.

Polska, jak wszystkie kraje europejskie, musi mieć Politykę Architektoniczną Państwa. W ramach operacjonalizacji tej polityki państwo musi uchwalić regulację ochrony jakości

przestrzeni – ustawę o architekturze i urbanistyce, w tym definicję oraz ochronę zawodu architekta i urbanisty.

Celem państwowego systemu zarządzania przestrzenią jest zapewnienie poszanowania naturalnego krajobrazu, ochrona dziedzictwa kulturowego oraz harmonijne przekształcanie środowiska, co stanowi niezbywalne prawo obywatela. Wymienione w Preambule Konstytucji RP wartości: **prawda, dobro i piękno stanowią wspólny obowiązek wszystkich uczestników procesów gospodarowania przestrzenią.**

Celem podejścia systemowego jest także określenie roli i wzajemnych relacji interesariuszy kształtowania ładu przestrzennego oraz ochrona uniwersalnych reguł, którym podlega kreacja urbanistyki i architektury. Architekt i urbanista pełnią w tym procesie funkcję kluczową – jako eksperci postawieni do dyspozycji społeczeństwa i gotowi do współpracy.

Sygnatariusze *KARTY WARSZAWSKIEJ 2026* postulują, aby kwestie jakości przestrzeni: krajobrazu, urbanistyki, architektury i architektury wewnątrz przestały być jedynie postulatem w sferze wizualnej, a zaczęły funkcjonować jako integralna część polityk państwa i jego aktów prawnych najwyższej rangi, z Konstytucją RP włącznie.

Traktując architekturę i urbanistykę jako strategiczne narzędzie sprawcze w obliczu współczesnych kryzysów, wzywamy do głębokiej reformy systemowej. Wdrożenie działań wynikających z zapisów zawartych w *KARCIE WARSZAWSKIEJ 2026* pozwoli – poprzez wysokiej jakości architekturę i urbanistykę – stworzyć skuteczną politykę publiczną, budującą bezpieczne, zdrowe i tożsamościowe państwo, oraz wzmocnić podmiotowość społeczeństwa.